

(Kort bemærkning).

Arentoft (FP):

Inden vi nu i denne syvende raketdebat inden for et år kommer for vidt med dagsordener, som formentlig vil give som resultat et lille bitte, spinkelt flertal til den ene eller til den anden side og være med til at skabe usikkerhed om Danmarks holdning til NATO og vores holdning i det hele taget over for omverdenen, hvor vi kommer til at stå i et ringere og ringere lys med disse ulidelige debatter og tåbelige dagsordener, vil jeg gerne på fremskridtspartiets vegne have lov til at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet folketinget bekræfter Danmarks medlemskab af forsvarsalliancen NATO, går tinget over til næste sag på dagsordenen.«

Denne dagsorden skulle kunne vedtages af næsten % af folketinget, såfremt der overhovedet er mulighed for at stole på det store socialdemokrati.

Formanden:

Jeg skal meddele, at der – foranlediget af de tidligere indlæg, forstår jeg – er fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Også dette dagsordensforslag indgår nu i forhandlingen.

Lasse Budtz (S):

Denne debat finder sted på et tidspunkt, hvor ingen kan og heller ikke ret mange vil bestride, at afspændingen og nedrustningsbestræbelserne ligger i ruiner. Vesten har besluttet ikke at forlænge forhandlingerne om de europæiske mellemdistanceraketter, men derimod begynde opstillingen, til trods for at der inden forhandlingernes afslutning forelå konstruktive forslag fra begge sider, der fortjente tid til bearbejdning og forhandling.

Og hvad er så resultatet? Man har ikke løst noget militært problem, men skabt nye dybt alvorlige storpolitiske vanskeligheder. Man har ikke afværget nogen trussel, men tværtimod skabt nye. Man har ikke skabt nogen ny sikkerhed, men tværtimod øget den internationale usikkerhed betydeligt. Det kan ikke være udtryk for nogen visdom.

Beslutningen om at opstille i stedet for at forhandle videre – at forhandle videre havde

oven i købet været muligt inden for dobbeltbeslutningens rammer – er taget i modstrid med ønsket hos flertallet i langt de fleste af de lande, der direkte eller indirekte er berørt af forløbet. Det er ikke mærkeligt, at der er talt om århundredets fejltagelse eller en storpolitisk bommert.

I Vesten har en lang række af de mest fremtrædende eksperter erkendt, at der ikke er nogen militær begrundelse for opstillingen. Den sidste tilkendegivelse i denne retning kunne man læse i Information den 29. november, hvor en af præsident Reagans betroede tilhængere, professor Robert Tucker, sagde, at opstillingen af de sovjetiske SS-20 raketter ikke ændrer balancen. Hvad SS-20erne kan, kunne allerede SS-4erne og SS-5erne.

Men dertil kommer, at begge sider, Øst såvel som Vest, mens forhandlingerne fandt sted, enten har gennemført eller har bebudet at ville gennemføre en kernevåbenoprustning, som gør de europæiske mellemdistanceraketter yderligere overflødige. Nogen må sige nej til denne fortsatte kernevåbenoprustning, og flertallet i det danske folketing må være med til at sige nej og vil være med til at sige nej.

Hvad har denne udvikling ikke skadet? Forholdet mellem Øst og Vest er selvfølgelig først og fremmest ramt, men forholdet mellem Vest og Vest vil trods alle påstande om NATO-regeringernes opbakning bag udviklingen også komme i fare, fordi der er en stærk opposition i en lang række af NATOs medlemslandes parlamenter mod beslutningen om opstillingen og en afvisning af forhandlingsforlængelsen. Dertil kommer den massive folkelige modstand. I Holland har regeringen på ny bekræftet, at man ikke på nuværende tidspunkt kan sige ja til at modtage raketterne.

Jeg må sige, at vi betragter disse meningsforskelle i Vest med stor alvor og dyb beklagelse. Vesttysklands forhenværende forbundskansler, formanden for SPD, Willy Brandt, sagde forleden, at USA åbenbart anser en tilbagetrækning af de sovjetiske raketter for mindre vigtig end opstillingen af nye raketter i Vesteuropa. Denne udtalelse understreger situationens alvor, for der var et velbegrundet håb om, at man kunne nå frem til en aftale, der opfyldte det mål, der blev udtrykt i folketingets dagsorden af 26. maj i år,